

„Hét-nyolc év útkeresése, kínlódása után végül is a falu világa felé fordultam – segítségül véve iróniámat. A nyolcvanas évek elejére kialakult a rám ma is jellemző, a környezetem motívumait felhasználó, azokat képeimbe beépítő előadásmód, stílus. Természetesen nem az idilli, pántlikás népi realizmust, hanem a való világot ábrázoló, keményen „odamondogató”, ugyanakkor a pusztuló vidékért aggódó gondolatokat fogalmaztam meg, tűztem ecsetem hegyére. Álmomban sem gondoltam azonban, hogy most, a második évezred elején ismét aktuálisak lesznek ezek a gondolatok, élethelyzetek. Pedig a rendszerváltáskor én is bizakodtam. Még a „nagypolitikát” is gyakoroltam oly módon, hogy a megyei hetilapban egy éven át cikkeket írtam ostromozva a régit, reménykedve a jövőben. Elég hamar rájöttem, hogy a múlt szellemiségének jelentős hányadát és embereinek egy jó részét ügyesen átmentették az újba, elhúzva a mézesmadzagot sok oktalán reménykedő orra előtt.”

(Kertész Sándor)

Ks